Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 17 (647) * Joi 24 aprilie 1958 * 8 pag. 30 bani.

IN INTREAGA ȚARĂ ȘCOLARII AU INCEPUT PREGATIREA IN VEDEREA EXAMENELOR. CITEVA MATERIALE PUBLICATE MAI JOS, OGLINDESC ASPECTE CULESE DE PRIN ȘCOLI PE ACEASTA TEMA. DECI, ATENȚIE! PRIMUL GONG A SUNAT.

Clasa a VII-a A.

Cineva venise la școală și spusese: „Examenele! Se apropie examenele!"

Cîțiva, care se credeau mai „în materie", păreau că nici nu le pasă de această veste.

— De-ar fi și miine și tot nu m-aș teme, se grozăvi Tancel Constantin. Un pic de noroc și ai salvat totul...

— Ce „noroc" măi? Eu am început să recapitulez materia — i-a răspuns Gheorghe Nicolaie. Norocul ca norocul, nu poți fi sigur de el, dar cînd ești sigur că te descurci în orice problemă, norocul vine de la sine...

Mihăescu Ecaterina nu spuse nimic, deși e cea mai bună elevă din clasă și pe lingă asta e și președinta unității. Privește spre un grup de pionieri care preferă să nu se antreneze într-o discuție despre examene. Sînt Nanu Vasile — rămas în urmă la cîteva obi[...] — Ionașcu Nicolae — de asemenea, Boboc Ion — corigent la matematică.

Privindu-i Mihăescu se întreabă cum ar putea să-i ajute fără să se supere?

Și răspunsul la întrebare a venit la ora de matematici cînd Nanu a fost scos la tablă. Băiatul a încurcat problema. Urechile i s-au înroșit și privirile i s-au pironit în podea.

— Nu-i băiat rău Nanu, dar e prea delăsător — șoptește Mihăescu colegei de bancă. Dacă ar fi cineva să-l antreneze, să se țină de el, să nu-l mai lase să-și piardă vremea hai-hui, pe drum...

Ichim Dumitra nu răspunse. Cu toate acestea i se pare și ei ca Ecaterina are dreptate. Nanu locuiește în apropiere de casa ei.

— Am s-o fac eu — a șoptit Ichim la rîndu-i.

Mihăiescu i-a zîmbit, mulțumită. In clipa aceea ar fi vrut să-i strîngă mîna și să-i spună: „Așa trebuie să fie un pionier". De Nanu era sigură acum. Pe Ionașcu Nicolae hotărîse să-l ajute ea. Se găsiră forțe și pentru ceilalți care mai erau rămași în urmă. Colectivul clasei se dovedi destul de închegat — lucru de care Ecaterina rămase surprinsă că l-a descoperit abia azi.

A trecut numai o săptămînă de cînd a fost luată această hotărîre și parcă orele decurg mult mai vioi. Nanu se mai încurcă la tablă, la fel și ceilalți, dar parcă au început să învețe mai bine.

...Recreație. Un grup de pionieri dintr-a VII-a discută aprins despre examene. Printre cei de față se află Nanu și Ionescu ș.a. Discuția a luat sfîrșit. Lîngă ei s-a oprit dirigintele clasei.

— Despre examene? — întreabă dînsul.

— Despre examene, tovarășe diriginte — răspunse vioi Nanu — nu ne temem de loc... Avem curaj!...

Cei de față zîmbesc, uitîndu-se cînd la diriginte, cînd la Nanu.

— Bravo, băiete, curaj! Curaj, copii!

— Curaj, tovarășe diriginte! răspund cu toții veseli.

Școala de 7 ani
Filimon Sîrbu Galați

GH. NEGREA

Colțul examenelor și altele...

CRAIOVA (de la corespondentul nostru).

La Școala medie mixtă „Frații Buzești" au început pregătirile pentru examene. In acest scop, colectivul unității a amenajat în clasele a IV și a VII-a, care dau examene, „colțuri ale examenelor", unde sînt afișate sfaturi ale profesorilor, articole scrise de pionieri care au început să recapituleze materia precum și materiale din reviste.

Tot pentru încheierea cu succes a anului școlar, colectivele de conducere pionierești din școală au luat unele măsuri: astfel, colectivul de conducere al detașamentului clasei a VI-a A, s-a gîndit că n-ar fi rău să facă cunoscut părinților lui Mihai Stănescu și Mihai Jilavu că aceștia au rămas corigenți pe trimestrul I și II. Părinții, care nu cunoșteau acest lucru, au luat măsuri imediat; astăzi, cei doi Mihai sînt printre elevii care învață bine.

C. B.

Nici un corigent! Nici un repetent!

MIZIL (prin telefon): La Școala de 7 ani nr. 2 din oraș sînt 4 clase care dau examene: clasele a VII-a A și B și clasele a IV-a A și B.

Eu, care i-am vizitat pe mizileni, vă pot spune de la bun început că victorioși în bătălia pentru examene îi văd pe cei mici și mai ales pe cei dintr-a IV-a A. Și aceasta, pentru că din clasa a IV-a A nu este amenințată să rămînă corigentă decît eleva Maria Negulescu, pe cînd de la cei de-a VII-a A... să nu mai vorbim! Elefterescu Stelian, cu mediile lui de 3 și cu 7-le de la purtare, Bănică Vasile sau Mihai Zaharia — care-i căzut la rusă, matematică, romînă, desen, istorie... — numai o recomandare bună nu pot da „celor mari".

De asemenea, după felul lor de a fi — mai vorbăreți, mai dezghețați, mai dornici de a încheia cu bine ciclul I — cei dintr-a IV-a A mi-au dat toate asigurările că vor cîștiga „bătălia".

Eu le recomand însă — mai multă atenție cu Negulescu, mai mult ajutor. Astfel, la sfîrșit de an să raporteze scurt: la noi, nici un corigent! nici un repetent!

Scrisoarea unui buclucaș

FOILETON

Dragi prieteni, mă adresez celor cu note mici și de trecere, nu tocilarilor cu 9 și 10.

Am pentru voi o veste strașnică. Sîntem cu toții salvați. N-o să ne mai amenințe mereu corigențele. Și dacă ați ști cît e de simplu! Tot timpul trimestrului, pînă la teze, puteți să nici nu atingeți cartea. Vremea poate fi întrebuințată pentru plimbări, fotbal, film, adică pentru ceea ce vă place mai mult. Și să nu vă sperie notele 3 și 4. Bomba e cînd veți lua 10 la teză. Ce? Imposibil? N-ați luat pînă acum decît 4, cel mult 5? Fleacuri! Cu metoda mea nu veți da greș. E drept că-n perioada tezelor va trebui să mai reduceți din timpul de joacă și distracție. Dar face; scăpați de corigență și totodată și de plictisitoarea morală de acasă. Și acum să vă spun ce trebuie să faceți. Scrieți teze acasă, mai multe subiecte, iar la școală nu aveți decît să schimbați teza de pe bancă cu cea din bancă. Desigur, e destul de greu, pe mine m-a prins la științele naturale, dar eu am avut ghinion. La istorie — ce poveste nesuferită! — o știe toată școala: am greșit! Cînd am luat teza din bancă, în loc s-o iau pe cea cu „Revoluția burghezo-democrată din 1848 în Franța" am luat-o pe cea cu „Revoluția de la 1848 în Germania". O greșeală de neiertat! De altfel, nici tovarășul profesor nu mi-a iertat-o și mi-a dat 1. Am rămas și corigent. Ce să fac, se mai întîmplă! Totuși, metoda mea e strașnică. Aplicați-o și veți vedea. Scrieți-mi și mie ce rezultate a dat, pe adresa: Negru Traian, clasa a VI-a B, Școala medie nr. 1 — Rădăuți.

Al vostru,
Traianel,

Ptr. conf.
EL. CÎRMACIU-TOFAN

100.000 Kg!

Imi terminasem lecțiile și urmăream pe geam un călăreț, care trecuse în goană prin fața casei, lăsînd în urma lui un nor de praf. Deodată aud o voce:

— Alexandre! Alexandre, ieși afară. Hai să vedem ce s-a întîmplat.

Prietenul meu venise să-mi arate cîtă lume se adunase la Sfat.

Pe vecinul meu, Tudor Păduraru, l-am recunoscut de departe. Era cu căruța. Aceasta mi-a stîrnit și mai mult curiozitatea. Așa că traserăm o fugă pînă acolo. Gîfîind, ne oprirăm și noi printre cetățenii care își pregătiseră carele de plecare, să aflăm pentru ce s-au adunat și încotro au s-o apuce. Ne uitarăm în jur și prietenul meu se apucă să numere carele.

— 250 de care și căruțe! îmi spuse el mirat. Și să-ți mai spun ceva. Primul car poartă o pancartă, pe care scrie: „Cereale achiziționate".

Din aceste știri, cît și din frînturile altor discuții am aflat că cetățenii din comunele Cervenia, Conțești și Bragadiru s-au înțeles ca în ziua aceea să predea cerealele contractate cu statul. Și se contractaseră peste 100.000 kg de cereale! In ziua aceea a fost o adevărată sărbătoare în sat la noi. Și soarele parcă strălucea mai frumos!...

MICILA ALEXANDRU
cl. a VII-a, com. Cervenia
raionul Zimnicea-București

Măriuca de vorbă cu cititorii

Aș fi vrut din toată inima să petrec cu voi vacanța de primăvară, să ne jucăm împreună, să citim cărți, să povestim diferite întîmplări sau să plecăm în excursie. Imi cer scuze însă că n-am putut răspunde la invitațiile voastre și cred că o să mă înțelegeți. Știți prea bine că eu sînt prietenă cu mulți copii din țară și dacă m-aș fi dus la unii s-ar fi supărat ceilalți. Așa că în cele din urmă m-am hotărît să plec în excursie cu colegii mei...

Cred că și voi ați petrecut frumos: ați jucat fotbal, ați citit cărți sau ați săpat în grădină și ați pus flori în fața școlii. Alții v-ați petrecut vacanța ca și mine, mergînd în excursii sau culegînd de la bătrîni cîntece și povești. Despre toate acestea o să-mi povestiți, desigur, și mie.

Dar m-am lungit prea mult cu vorba și trebuie să discut și cu Tătaru N. I. Gh. din comuna Dragomirești, Piatra Neamț.

Imi pare bine că pionierii din grupa ta au pornit să înfrumusețeze comuna. Să plantezi 250 de pomi nu-i ușor. Eu vă doresc succes și... la vară să ne odihnim la umbra pomilor sădiți de voi!

Dragă Dumitra, să nu crezi că vreau numai să te laud dar cred că pionierii detașamentului I din comuna Cerna, raionul Măcin sînt încîntați că tu le ești președintă. Intr-adevăr, ai organizat în cadrul Concursului „Să ne cunoaștem ținutul natal", un foc de tabără minunat. Mi-ar fi plăcut și mie să-l ascult pe bătrînul Andrei Tudorache — in vîrstă de 85 de ani, care a copilărit cu scriitorul Panait Cerna — povestind diferite întîmplări și amintiri despre prietenul lui. Au avut dreptate pionierii cînd au spus că această întîlnire le-a plăcut mult. Astfel de întîlniri sau adunări o să organizăm și noi la școală.

MĂRIUCA

VECHI PRIETENI AI GAZETEI

Pop Ladislau din comuna Butení, raionul Gurahonț, așa cum îl vedeți în fotografie, este un băiat vesel dar potolit. Incîntat de natura care-l înconjoară, el ne-a descris foarte frumos comuna sa. Ne-a trimis și două poezii: „Toamna" și „Mama". Cel mai mult ne-a plăcut însă ultima lui scrisoare, în care ne povestește despre economiile pe care le au la C.E.C.

Știți ce vor să facă cu acești bani? O barcă. „O să facem excursii, o să ne plimbăm în vacanța de vară pe Criș" ne scrie el.

Ce părere aveți? Va fi foarte frumos, nu?

Pe Justina Dumitrescu, din clasa a VII-a, comuna Leu, regiunea Craiova, o vedeți foarte serioasă în fotografie, dar ea e o fetiță tare prietenoasă. De la ea am aflat cum arată satul, cum învață colegii ei. Pe cei leneși la învățătură ea nu-i cruță de loc, îi critică și-i îndeamnă să învețe. In afară de prietenia cu noi, ea mai corespondează cu mulți copii din țară și de peste hotare. Prin acest schimb de scrisori Justina a putut să organizeze o activitate plăcută în detașamentul său!

Ce-nou în satul nostru?

Prieteni,

Vreau să vă descriu cum arată satul meu. Dacă te uiți din mijlocul satului împrejur îți face impresia că satul este intr-o centură de dealuri care se pierd treptat, devenind din ce în ce cîmpie. In partea de apus a satului curge pîrîul Boșcu, care este destul de măricel. Pe lingă casele mici, văruite curat, se înalță semeață școala, care este în vatra satului, Sfatul popular și Căminul cultural de curînd construit. Sala clubului de la Cămin este în fiecare seară plină de tineri colectiviști, care joacă șah sau discută diferite probleme.

IONEL SERGIU FLORIN
Școala de 7 ani com.
Drăgușeni Suceava

Dragă redacție

Vreau să-ți spun o veste mare. De curînd comuna mea a fost electrificată și tare bucuros sînt că pot să citesc și să învăț la o lumină bună. Eu nu pot veni la București, dar te rog pe tine să-i mulțumești partidului și guvernului pentru tot ce se face în sat la noi.

CISMARU MIHAI
com. Valea Lungă Gorgota
Ploești.

PE LA NOI

Satul meu, Roma, se află tocmai în nordul Moldovei, în raionul Botoșani. Este un sat nu prea vechi. A fost înființat prin anul 1898. Bătrînii spun că la început a fost un sătuc mic cu case acoperite cu stuf. Astăzi locuiesc aici peste 600 de familii. Noi, copiii, învățăm la una din cele două școli. Părinții noștri muncesc la colectivă sau la întovărășirea agricolă. Datorită acestui fapt, mulți colectiviști locuiesc în case frumoase. Și noi avem casă nouă.

Nu de mult, tata a cumpărat un aparat de radio și o mașină de cusut. Citeodată, colectiviștii, prieteni de-ai tatii, se adună la noi și vorbind, ba de una, ba de alta, își mai amintesc și de trecut. Atunci aflăm și noi, copiii, ce greu se trăia pe moșia boierului. Astăzi la noi în sat avem radio, bibliotecă, cinematograf.

HUSASCHI ION
com. Roma, raionul Botoșani

Ciobănașul

SAVIN IOAN
cl. a VII-a Roznov

Scrisoarea săptămînii

Dragă Măriuca,

Te rog să nu te superi pe mine că nu ți-am răspuns mai repede. Nu sînt eu de vină, ci Popescu Mariana. Dacă-ți mai amintești, în ultima scrisoare pe care mi-ai trimis-o, mă rugai să-ți spun cum învață Madi și Mariana. Eu ți-am răspuns și mă pregăteam să duc scrisoarea la poștă. Mariana s-a oferit să mi-o ducă ea, pentru că tot avea drum într-acolo. Nu mi-a trecut prin minte că pe drum o să-mi desfacă scrisoarea s-o citească. Despre Madi îți povesteam că a început să învețe, că nu va mai fi corigentă. Despre Mariana, ce era să-ți spun? Că se joacă toată ziua cu frățiorul mai mic și nu învață. Iar la prietenii ei de aici de la noi și de peste hotare se laudă că învață bine. Se vede că nu i-a convenit ceea ce scriam despre ea și de aceea a rupt scrisoarea. Eu n-aveam de unde să știu dacă nu-mi spunea o colegă toată întîmplarea. Altfel puteam să cred că scrisoarea a ajuns de mult la tine. Tu ce zici, dragă Măriuca, despre asta? Nu-i așa că Mariana trebuie ajutată?

DUMITRESCU JUSTINA
com. Leu, regiunea Craiova

ULIȚE ȘI MAHALALE

Pe timpuri, nu existau la București nici străzi, nici cartiere. Multă vreme orașul a fost destul de mic, astfel că oamenii se puteau găsi dacă știau bisericile, casele boierilor sau chiar pomii mai mari în apropierea cărora locuiau. Primele forme de împărțire administrativă — mahalalele — apar abia în secolul al XVII-lea.

Fiecare mahala era orînduită în jurul unei biserici sau a unei mănăstiri, care avea în proprietatea ei tot pămîntul așezării. Oamenii mai săraci sau mai înstăriți, începură să-și clădească bordeie aproape una cu pămîntul, sau căsuțe mai răsărite, care în vreme de vară, se pierdeau toate în pădurea buruienilor ce creșteau uriașe. Printre cele mai vechi mahalale bucureștene erau: Batiște, Biserica Albă, Boteanu, Colței, Antim, Sf. Gheorghe etc. Altele au împrumutat denumirea breslei de meșteșugari care se strînseseră la un loc, cum ar fi mahalalele măcelarilor, tăbăcarilor, pescarilor, olarilor, postăvarilor etc. Numele multora din aceste mahalale l-au păstrat pînă în zilele noastre unele străzi bucureștene. In 1774 Bucureștiul avea 67 mahalale cu 6.006 case.

In ceea ce privește străzile, ele se numeau pe vremuri ulițe și nu semănau decît prea puțin cu ceea ce numim noi astăzi stradă. Lărgimea foarte mică a acestor ulițe întortochiate se măsura după cîți oameni puteau merge alături pe ea. In 1774, de pildă, se spune despre Ulița Abagiilor că „este mare de trei oameni", pentru că trei oameni puteau merge, unul lingă altul, pe această uliță. Abia după focul cel mare din 1804 au început să se orînduiască primele străzi largi și drepte în orașul reclădit peste cenușa incendiului.

C. VLĂD

București, vedere panoramică — sec. XVIII.

Să ne cunoaștem CAPITALA

Mariana la ora de algebră

Mariana Popescu e scoasă la lecția de algebră:

— Rezolvă ecuația aceasta, Mariana; află valoarea lui „x"! — îi spune profesoara.

Mariana stă cîteva clipe pe gînduri dar, ciudat! ...„nu știe cum să înceapă". Singura idee care-i vine e aceea de a apela la ajutorul celor din bănci:

— Spuneți-mi, măi și mie — ce sînteți așa de răutăcioase, — se roagă Mariana.

Cei din bănci însă parcă au asurzit; nici nu-și ridică ochii din caiete; ba, mai mult decît atît, complet indiferenți, continuă să rezolve ecuația fiecare pe caietul său.

Intre timp, Mariana gîndea: „Cine naiba n-o fi avut de lucru și a înființat și algebra asta? Barim n-a făcut-o mai pe înțeles... Parcă nu erau destule cifre, a mai pus și litere!!...

Profesoara însă s-a plictisit așteptînd. De aceea, se adresă Marianei:

— Ei, Mariana, încă n-ai aflat valoarea lui „X"?

Mariana se fîstîci toată:

— Vai, tovarășă profesoară, am uitat cum se începe...

— Da?!... Atunci mergi de-o ajută tu, Crăciunescu! Poate-și reamintește Mariana pe urmă...

Crăciunescu, cu pași siguri, se apropie de tablă.

— Intîi trebuie să scăpăm de paranteze — începe Crăciunescu; după aceasta, trecem termenii cunoscuți în membrul drept iar pe cei necunoscuți în...

— Deajuns! îl întrerupse profesoara. Spune tu mai departe, Mariana.

— Poftim?! Să despart termenii? (Mariana s-a pierdut cu firea. Dacă ar fi știut ea... Mai mult ca sigur că ar fi învățat, ieri!) Păi dacă o să-i despărțim...

— Or să plîngă — suflă un glumeț din bancă — or să plîngă!

— Sigur că da, or să plîngă — repetă, inconștient, Mariana. Ei sînt ca și frați... și...

— Ba o să plîngi tu acuma! — se supără profesoara. Ai să primești un 2! Dacă ai fi fost atentă la lecție, tot ai fi știut ceva...

...Și uite așa, Mariana se alese cu un 2!

ELEOCAȚIA GIUȘCA
București — Șos. Măgurele 33

Dansatorii din Obreja

S-ar putea ca pentru unii, acest titlu să nu spună prea multe. Dar cei care i-au privit măcar o dată cum dansează, desigur că n-or să uite multă vreme.

„Cartea lor de vizită?" De 4 ori, echipa de dansuri a Școlii de 7 ani din Obreja s-a clasat pe primul loc în festivalurile artistice pionierești, iar anul trecut la Festivalul Regional al Tineretului, s-a clasat... tot pe locul I.

De altfel, timișorenii îi cunosc destul de bine. În clipa în care s-a anunțat intrarea obrejenilor, sala a izbucnit în aplauze... Cortina s-a ridicat și pe scenă a apărut... un noduleț de om cu fața numai zîmbet, cu o căciulă mare, îndesată pe frunte, îmbrăcat în chimeșă, cu un laibăr lucrat în fir, cu ițari albi și bracior:

Gugulanii-s în opinci
Și-or să joace cum le zici...

Și apoi:

La primul concurs pe țară,
Priviți-i, or să apară
Plini de voie și-ndrăzneală...

Și-n aceeași clipă, în aplauze furtunoase, pe scenă au intrat cele 8 perechi de dansatori.

De altfel, aceasta este și caracteristica dansului obrejean: rapiditate, voiciune și figuri de o frumusețe care te cucerește — moștenite de la daci și care se mai păstrează neschimbate și acum, în jurul munților grănicerești...

„Hora dacilor", „Brîul pe rupte", „Ardeleana ca pe Bistra", jocul „Drida" — toate acestea nu durează nici un sfert de oră.

Opincile lovesc cu iuțeală podeaua, iar salbile de la gîtul fetelor și strigăturile băieților fac să răsune sala.

Un sfert de oră... Totul trece atît de repede! Nu ți-ar fi de ajuns însă nici o zi întreagă ca să te saturi privindu-i...

EMIL DOBRESCU

Primăvară pionierească

In cercul „Micilor naturaliști", Georgeta, Mariana și Sonia pregătesc, în cinstea primăverii, flori cu care se vor împodobi în curînd parcurile și grădinile (foto 1).

— Să-i facem Primăverii o surpriză! — propune Magda Mothe din cercul de desen și pictură, colegei ei Viorica Gluck. Ii vom dărui primăverii un fazan. O să se bucure: fazanul e o specie destul de rară în țara noastră. (foto 2).

PE MALUL OLTULUI

SLOBOZIA MÎNDRA (de la corespondentul nostru).

Copiii din Slobozia Mîndra vin adeseori să se joace, să citească o carte sau să-și petreacă cîteva ceasuri libere pe malul Oltului. De fiecare dată însă ei observau că apele acopereau lunca din ce în ce mai mult.

Care era cauza?

Apele Oltului, vijelioase, tot loveau în mal, măcinîndu-l pe dedesubt. Și uite așa, peste cîtva timp, se mai surpa o bucată din el...

★

Dar iată că într-o dimineață, o mulțime de băieți și fete, pionieri de la școala din sat, au venit în luncă, înarmați cu lopeți și cu casmale, să planteze puieții primiți de la ocolul silvic.

S-au împărțit pe grupe și au început lucrul, luîndu-se la întrecere. Băieții săpau gropile, iar fetele așezau înăuntru copăceii și strîngeau pămîntul în jurul lor.

Fiind foarte ocupați, timpul a trecut pe nesimțite. Nici n-au observat cînd s-a lăsat seara. Erau cam obosiți, dar mulțumiți că într-o zi plantaseră 5.000 de puieți de plop și salcie. Lunca se va transforma într-o pădurice, iar apa nu va mai putea smulge malurile.

L. VIȘAN

La închiderea paginii

In cinstea lui 1 Mai

Moga Elena, Comuna Dolhești, raionul Huși: „G.A.C. din comuna noastră poartă numele de „1 Mai". De aceea, noi, pionierii, pregătim acum un program artistic pe care-l vom da în cinstea zilei de 1 Mai să înveselim pe părinții și frații noștri care lucrează la G.A.C. In afară de aceasta, am făcut în fața sediului gospodăriei colective o grădiniță unde am pus fel de fel de flori.

Alexandroaie Adriana, Com. Havîrna, raionul Darabani. „Sîntem încă micuți, dar împreună cu tovarășa învățătoare am hotărît ca în cinstea măreței sărbători de 1 Mai să pregătim un program artistic. Am învățat pînă în prezent cîntecele pe una și pe două voci: „Am cravata mea", „Azi e zi de sărbătoare" și „Marșul libertății". Am mai ales pentru program și poezii frumoase".

Casa pionierilor din Slobozia, regiunea București: „In cinstea zilei de 1 Mai am organizat o întîlnire între copiii din orașul Slobozia și Moș Bîgu, vechi luptător ilegalist. Moș Bîgu le-a povestit copiilor multe lucruri interesante, despre lupta din ilegalitate, despre viața grea a copiilor din trecut. La sfîrșit, copiii i-au dat lui moș Bîgu un album cu aspecte din activitatea lor și flori.

Strîngeți hîrtia!

— Raid telefonic —

— Alo! „Scînteia pionierului"? La telefon — Ursu, șefa secției de pionieri din Orașul Bacău.

— Te salut, tovarășă Ursu.

— Vreau să vă comunic ceva...

— O veste bună?

— Bună. Pionierii din orașul nostru au adunat pînă în prezent 2.000 kg de hîrtie. Cei mai harnici au fost cei de la Școala de 7 ani nr. 8, și de la Școala medie nr. 2.

★

— 7.69.48? Vă cheamă Tr. Severin. Primiți?

— Da, primim, primim!

— Alo! mai repetați odată numele că nu înțelegem. Nu se aude.

In vacanța de primăvară copiii din Tr. Severin au adunat numai în 2 zile 1.000 kg. de hîrtie.

— Cît?

— O mie de kilograme!

★

— Vă cheamă Piteștiul — așteptați la telefon. Piteștiule, Piteștiule! Vorbiți — ne face legătura telefonista.

— Tovarășa Dan e la telefon, Dan de la Secția de pionieri, regiunea U.T.M. Casa pionierilor din orașul Pitești — ne spune ea — a organizat cu copiii în vacanța de primăvară, o acțiune pentru colectarea hîrtiei. Alo! Se aude?

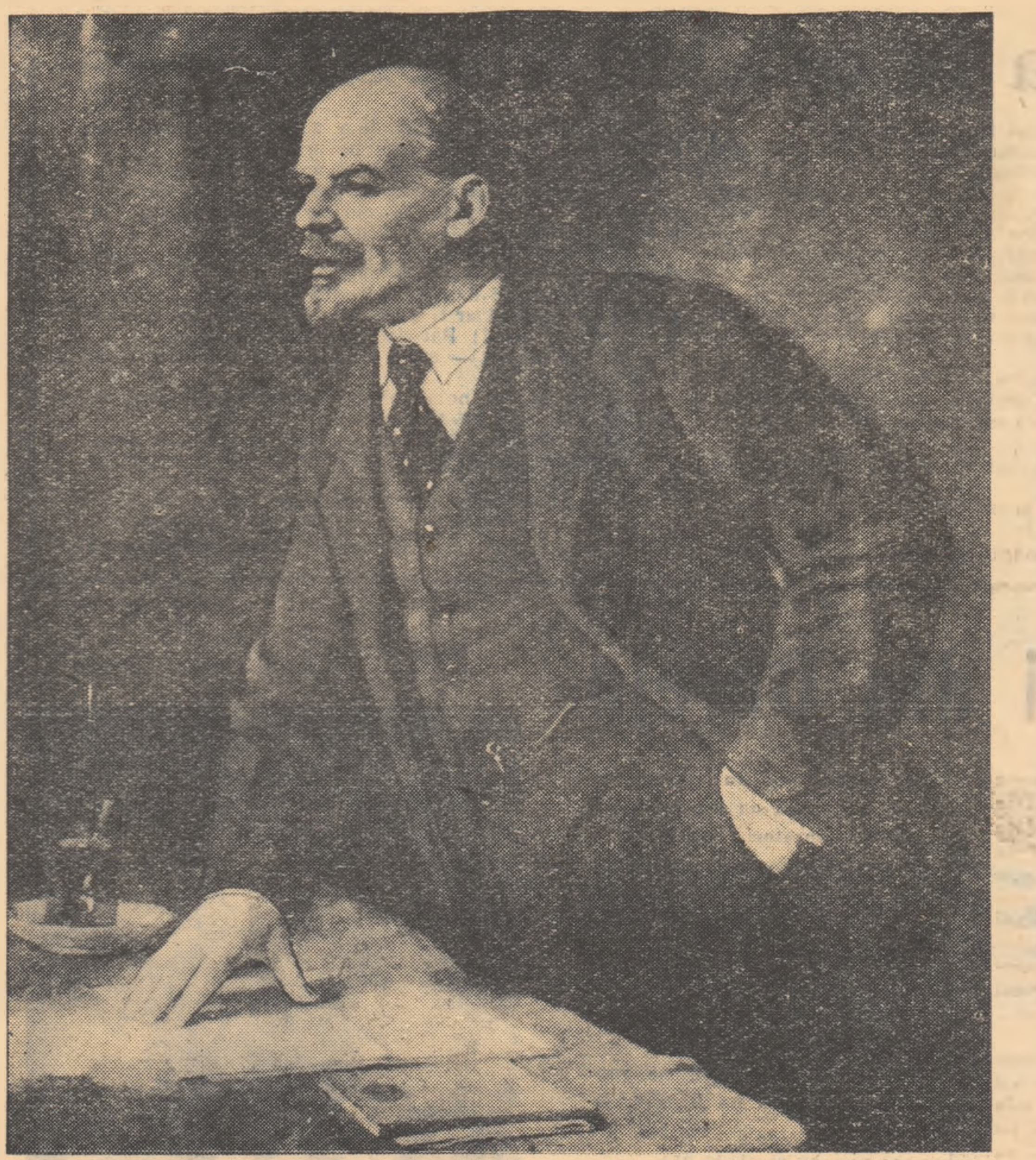
— Da, spune mai departe.

— Au adunat 400 kg pînă acuma, dar copiii continuă să aducă maculatura.

★

— Vă întrerupem convorbirea cu Piteștiul — intervine telefonista — și vă servim Buzăul. Vorbiți vă rog.

— Ne auziți? Buzăul la telefon, repetă o voce care se străduiește să se facă auzită. Știți ce vreau să vă spun? Pionierii din orașul nostru și-au propus ca pînă la 15 mai să adune 7750 kg. de hîrtie. Pînă la 17 aprilie au adunat 2000 kg. Dar zilnic ei se îndreaptă spre școli cu pachete mari de maculatură...

AMINTIRI DESPRE LENIN

Am avut prilejul, nu de mult, să stau de vorbă cu mai mulți vechi luptători comuniști sovietici. Din cele povestite de ei, din amintirile lor, am spicuit cîteva întîmplări și fapte care vorbesc despre marele Lenin și despre acele învolburate zile de Octombrie...

Intîmplarea aceasta a povestit-o P. P. Alexandrov...

In anul 1920, Lenin a prezentat un raport la ședința Sovietului din Moscova, la care a participat și P. P. Alexandrov. In timpul acela, menșevicii, socialiștii revoluționari și alți trădători mai erau strecurați în Sovietul Moscovei. Lor însă nu li se mai dădea cuvîntul la tribună. De aceea, încercau să-l încurce pe Lenin cu tot felul de întrebări. Ședeau în loja țarului și de acolo aruncau întrebările lor șirete: ba că clasa muncitoare flămînzește, ba că în Rusia domnește puterea comisarilor poporului în locul vechei puteri țariste...

V. I. Lenin le răspundea cu multă vioiciune și ușurință la toate întrebările lor. Dar menșevicii și socialiștii-revoluționari au prins glas și în sală a început să plouă cu întrebările lor veninoase. Atunci, Lenin le răspunse la ultima întrebare printr-un proverb: „Mi se pare, — a spus el — că există un proverb francez care spune că un prost poate pune atîtea întrebări, încît nici zece deștepți nu pot răspunde..."

Sala a fost cuprinsă de un uriaș hohot de rîs, iar cei din loja țarului au înghițit în sec și au tăcut.

★

S. A. Masitin, unul din cei dintîi comsomoliști ai Uniunii Sovietice, și-a amintit de apariția ziarului pentru tineret „Smena".

„Cei din redacția ziarului i-au trimis lui Lenin, la Moscova, o scrisoare în care îl rugau să trimită un articolaș pentru primul lor număr. Și într-adevăr, la scurtă vreme, au primit, drept răspuns un articol scurt, pe care Lenin îl intitulase „Schimbul nostru". Cuvîntul „schimbul" era scris cu litere mici.

— Ura! au strigat cei din redacție. Și au dat ziarului titlul „Smena", adică „Schimbul".

★

Tot S. A. Masitin a povestit o altă întîmplare:

„In vremea aceea, ședințele erau foarte furtunoase, fără o ordine de zi sigură. O dată, pe cînd comsomoliștii din raionul X al orașului țineau o ședință, veni pe neașteptate un comsomolist și anunță că la gara Nikolaevsck, din Moscova, unde e foarte multă lume, sînt răspîndite tot felul de minciuni despre Lenin, despre Puterea Sovietică. In sala de ședințe au răsunat numaidecît glasuri hotărîte:

— Spre gară!

Și ,fără ca ședința să fie isprăvită, comsomoliștii au dat fuga în piață, ca să vadă despre ce este vorba. Fiecare tînăr era în culmea entuziasmului, căci fiecare se simțea un important participant la Revoluție.

★

L. I. Suspanov a povestit despre comsomoliștii care plecau pe front, ca să lupte împotriva bandelor lui Iudenici, care atacau tînăra Putere Sovietică.

„Un grup de tineri era condus de Arkașa Abrapotkov. Arkașa avea numai 18 ani. El ținea în mînă un steag roșu, pe care scria: „Inainte! Fără frică și șovăieli!" (Acestea sînt cuvintele unui cîntec revoluționar).

In ziua plecării comsomoliștilor pe front, uzina la care lucrau a terminat lucrul cu o oră mai devreme. O mulțime de oameni — peste o mie de muncitori! — s-au îndreptat către clubul comsomoliștilor. Apoi, grupul de tineri a plecat la luptă. Și Arkașa a devenit erou al războiului civil...

...Cînd Iudenici a fost respins de la Petrograd, în mîinile lui a rămas un singur sat de la porțile orașului Narva, satul Fitinka. Unitățile Gărzii Roșii trebuiau să-l cucerească cu orice preț. Dar satul era așezat pe o ridicătură și cucerirea lui se dovedea extrem de primejdioasă. Ai noștrii, deși porniseră de cîteva ori la atac, trebuiseră să se retragă tot de atîtea ori de sub focul mitralierelor dușmane. Atunci Arkașa Abrapotkov (așa au povestit mai tîrziu comsomoliștii lui) a sărit pe marginea tranșeii și, ridicat în picioare, a apăsat pe trăgaciul puștii, strigînd:

— Puneți capăt bestiei albe!

Un glonte inamic l-a izbit drept în frunte, dar cuvintele sale înflăcărate au avut darul să ajute la cucerirea satului".

După cîteva luni de la această întîmplare, tovarășii săi de luptă, printre care și L. I. Suspanov, au plecat în satul Fitinka, au căutat mormîntul lui Arkașa, i-au dezgropat trupul neînsuflețit și l-au dus acasă, la Sestrok.

★

Tot L. I. Suspanov a povestit cum își „scria" Lenin cuvîntările.

„La cel de al III-lea Congres al Comsomolului, unde printre altele a vorbit și despre obligația tineretului de a învăța, de a învăța și iar de a învăța, Lenin se pregătise pentru cuvînt, desenînd pe o filă de hîrtie o casă pe fațada căreia scria „Școală" și spre care ducea un drum foarte încîlcit, cu nenumărate cotituri la stînga și la dreapta. Și la fiecare cotitură era însemnată una din părerile sale, pe care tocmai o înfățișa în cadrul cuvîntării...

★

Printre delegații Congresului al III-lea se afla și un băiețan de 15 ani, delegat al guberniei Voronej. Cuvintele lui Lenin „...iar generația care are acum 15 ani, va vedea societatea comunistă și va participa ea însăși la construirea acestei societăți..." îl mișcaseră. El stătea în spatele cercului de tineri ce-l înconjura pe Lenin și nu se putea apropia de Ilici. Lenin însă, băgă de seamă chipul tînăr și, probabil, ochii săi visători, și pricepu îndată că delegatul acela are să-i spună ceva. Lenin îi rugă pe tineri să-l lase să se apropie, iar băiețanul din Voronej, ajungînd dinaintea lui Lenin, se emoționă într-atîta, încît nu mai putu scoate nici un cuvînt. Lenin însă îl mîngîie, îl liniști și-l întrebă:

— Ce vrei să-mi spui?

Ridicînd spre Lenin ochii săi limpezi, băiețanul îndrăzni, în sfîrșit:

— Vladimir Ilici, e adevărat că voi trăi în societatea comunistă?...

Cînd Lenin îi răspunse „da", lui nu-i mai trebui nimic, o zbughi din loc și se pierdu, mulțumit, printre ceilalți delegați.

★

S. A. Masitin a istorisit ce însemna pentru popor apariția lui Lenin în mijlocul său, cît de mult îl îndrăgea mulțimea. Odată, în sala în care astăzi este cinematograful „Velikan", s-a ținut un miting, la care au venit foarte, foarte mulți oameni. In sală, pe coridoare, nu era loc nici să arunci un ac. Și cu toate acestea, deodată, se zări cum într-un colț al sălii s-a făcut gol. In mijlocul acestui gol înainta către scenă Lenin. Deși oamenii voiau să-l vadă cît mai de aproape și se îmbulzeau în jurul lui, cercul, datorită căruia putea merge spre scenă, rămînea intact, căci oamenii nu voiau să-i răpească nici o clipă în plus din timpul pe care i-l știau atît de prețios pentru cauza Revoluției.

B. MOLDOVEANU

BARBU ȘTEF

La 11 aprilie 1958 s-au împlinit o sută de ani de la nașterea celui ce a scris „Sultănica" și „Domnu' Vucea", „Hagi Tudose" și „Apus de soare", cum și multe alte lucrări de seamă. Opera lui Barbu Delavrancea a devenit însă cunoscută cu adevărat abia în ultimii 14 ani, cînd de pe ea a fost scuturat colbul vremii și a fost redată oamenilor din popor, care i-au inspirat-o și pentru care el a scris-o. Căci, asemenea altor scriitori și el a criticat moravurile societății în care trăia, și monarhia care apăra interesele claselor exploatatoare.

Despre viața lui Barbu Delavrancea s-a scris mult. Am vrut să aflăm însă și lucruri mai puțin știute, povestite de cineva care a trăit alături de el și i-a cunoscut obiceiurile. De aceea, într-una din puținele zile însorite ale acestui început de primăvară, am sunat la ușa fiicei celei mari a scriitorului. Cella Delavrancea, pianistă talentată și profesoară la Conservatorul „Ciprian Porumbescu", ne-a primit bucuroasă. Discuția s-a înfiripat ușor. Și odaia în care sînt împrăștiate tot felul de obiecte devenite istorice, am simțit prezența marelui clasic.

★

...Tatăl meu a fost cel de-al nouălea copil al unor oameni nevoiași. In curtea din mahalaua bucureșteană Delea Veche, băiatul, îmbrăcat în rochie liliachie, desculț, călărea „pe deșelate", caii bunicului nostru, care era căruțaș. De mic, grijile au făcut din el un revoltat. Ar fi vrut să înlăture nedreptatea. De aceea, se pregătea să devină puternic, cult. Invăța cu pasiune. Citea mult și de toate. Nu se mulțumea numai cu ceea ce îi dădeau profesorii. La 20 de ani cunoștea perfect limbile italiană, franceză, latină, pe care le-a învățat aproape singur.

— A fost un „tocilar"?

— Da' de unde! La unele materii n-a strălucit de loc. In schimb la romînă, pe care o socotea materia de bază, avea 10. La fel și la istorie. A fost un elev care a înțeles că învață pentru el, nu pentru catalog. Îi plăcea mult

Fănuş Neagu

Jurnal de bord

Corabia noastră, care nu-i chiar o corabie, ci o barcă de aluminiu cu motor, o şalupă adică, se cheamă „Lupoaica". Aşa au botezat-o Barbu, vărul meu, şi Gelu, colegul nostru de clasă. Ei doi au rugat şi o mătuşă să brodeze pe pînza catargului de care ne servim numai în serile cu vînt liniştit, cînd facem plimbări, doi puiandri de lup urlînd la un ciob de lună. Dar poate că vreţi să ştiţi ce este cu această corabie a noastră, de unde o avem şi ce facem cu ea? Ascultaţi:

10 iunie.

Barbu şi Gelu au descoperit un loc bun de pescuit. Ii zice „Groapa cu raci" şi se află la un cot al Dunării, dincolo de oraş, în apropierea unei grădini de zarzavat. Malul, în formă de potcoavă, dă impresia unui golf.

Vestea aceasta, Barbu şi Gelu mi-o spun la tabăra de curte, în pauza dintre două jocuri. De dimineaţă, vreo douăzeci de pionieri tot sărim într-un picior şi cîntăm: „Joacă, joacă, băiete!" Ne-am săturat să tot facem asta, am vrea să mergem la Dunăre, dar tovarăşul instructor se opune. Umblă vorba că nu ştie să înoate, că se teme de apă. Şi ne pune să jucăm.

De aceea, cînd Barbu şi Gelu îmi spun de „Groapa cu raci" simt aşa, ca o furnicătură în sînge.

— E acolo şi un detectiv care-i pîndeşte pe piraţi! zice Barbu.

— Prostii, îi răspund eu. Ce legătură are un detectiv cu piraţii? Şi, mă rog, de cînd sînt piraţi pe Dunăre?

— Ei, na, sare Gelu rîzător, luîndu-i apărarea lui Barbu, se cunoaşte că nu citeşti. Ai auzit de corsari?

— Sigur că am auzit.

— Şi-atunci, ce ai de zis?

N-am nimic de zis. Sînt nişte zăpăciţi. La rîndul lor, ei mă privesc ca pe un căzut din lună. Dar fiindcă sîntem foarte buni prieteni, încearcă totuşi să mă lămurească.

— Detectivul e şchiop, zice Barbu. L-am lovit cu sabia într-o luptă şi de atunci s-a retras la „Groapa cu raci" şi-şi pregăteşte răzbunarea.

— V-a spus-o el? îi întreb eu.

Gelu rîde în hohote:

— Unde-ai văzut, măi, Mircea, un detectiv care să flecărească?! Eşti naiv rău, zău aşa!

Nu-i chip să ne înţelegem. Pînă la urmă, ne strecurăm frumuşel din tabără şi plecăm la Dunăre. Ne dezbrăcăm şi intrăm să prindem raci. Apoi ne lungim pe iarbă şi dormim. Seara fac cunoştinţă cu „detectivul". E şchiop într-adevăr şi-l cheamă Andrei, sau cel puţin aşa îl strigă cei din grădina de zarzavat. Intrăm în vorbă. Ii spun cum mă numesc şi unde lucrează tata. Zice că-l cunoaşte. Tata lucrează la şantierul naval. Inseamnă că şi „detectivul" a lucrat acolo. Cînd le spun asta, Barbu şi Gelu sînt în stare să mă ia la pumni.

14 iunie.

La tabăra de curte, fuga noastră n-a trecut neobservată. Unul dintre băieţi a încercat s-o şteargă şi el după noi, dar a fost zărit şi cînd l-au luat la întrebări a spus că o pornise după noi ca să ne convingă să ne întoarcem în mijlocul colectivului. Viclean. Cei din tabără l-au crezut. In schimb, pe noi ne-a chemat preşedintele detaşamentului din care facem parte şi ne-a strigat în faţă că sîntem anarhişti. Nu ştiu bine ce înseamnă cuvîntul, aşa că nu mă supăr prea tare. Barbu însă e foc şi pară. Zice că anarhiştii au fost oamenii lui Mahno, iar Mahno a fost un contrarevoluţionar şi o lichea. E într-adevăr o insultă nemeritată şi Gelu ia hotărîrea să i se plîngă lui frate-său de purtarea preşedintelui de detaşament. Fratele lui Gelu este instructor al Comitetului Orăşenesc U.T.M. şi are, zice Gelu, destulă putere să-l aducă la ordine pe unul care umblă cu nasul pe sus şi aruncă insulte colegilor.

Pînă atunci însă trebuie să rămînem în tabără, să cîntăm: „Joacă, joacă, băiete!" Şi e o zăpuşeală de te topeşti pe picioare. Iar de la Dunăre vine un fir de vînt răcoros care ne face în ciudă. Ce bine ar fi să mergem cu toţii la „Groapa cu raci"! Dar nu se poate. E hotărît că n-avem ce căuta acolo.

16 iunie

Sînt singur la „Groapa cu raci". Barbu şi Gelu, sosiţi cu mult înaintea mea, au plecat dincolo în baltă, cu luntrea detectivului, adică a lui unchiu' Andrei, cum îi zicem acum. Trebuie să-i aştept.

Aseară, pe locul în care stau acum, ajutorul unchiului Andrei (unchiul n-a visat niciodată să fie detectiv şi este mecanic la pompa grădinii de zarzavat a şantierului naval), ne-a spus o poveste, o întîmplare adevărată care s-a petrecut în iarna anului 1943. Povestea aceasta mi-a spus-o o dată şi tata. Iat-o:

In 1943, în noaptea de Anul nou, un vapor nemţesc a fost scufundat pe undeva în apropierea „Gropii cu raci". Nemţii, avînd între ei pe prefectul judeţului şi pe un general romîn, organizaseră revelionul pe vas. La miezul nopţii, cînd au tras tunurile, vaporul a pornit-o în jos pe fluviu, prin ninsoarea care se cernea bogată. Era o noapte fără vînt. De la începutul iernii pînă acum ninsese de două ori şi Dunărea nu îngheţase. Cei de pe punte trăgeau cu rachete luminoase, se veseleau şi cîntau cîntece războinice, cînd vasul s-a izbit de o plasă de mine şi s-a scufundat. Cercetările făcute după aceea n-au dus la nici un rezultat. Nu s-a aflat cine a pus minele. S-au găsit urme pe mal, nişte călcături de om, dintre care una tîrşită, semn că fusese pe acolo unul şchiop, pricină pentru care poliţiştii au pornit prin ţinut o vînătoare după şchiopi. Dar n-au găsit niciunul. Şi n-au găsit nici barca în care fuseseră cărate minele.

După ce am ascultat povestea, în drum spre casă, Gelu ne-a oprit în loc de cîteva ori să ne spună şi el o întîmplare dar cu piraţi. Lucrurile se petreceau întocmai ca în povestea ajutorului unchiului Andrei, numai că pe puntea vasului nu se aflau nemţi, ci piraţi care mergeau în Deltă să ascundă nişte grămezi de aur. L-am repezit. Sînt sătul peste cap de prostiile lui cu piraţii. Dar Barbu, fireşte, i-a luat apărarea.

Se apropie ora prînzului. Barbu şi Gelu tot nu s-au întors. Unchiul Andrei mă sfătuise să am răbdare, că băieţii au promis să se întoarcă repede. Dar mai trec două ceasuri şi ei tot nu se văd. Incep să mă treacă gînduri negre. Dacă li s-o fi întîmplat ceva rău? Unchiul Andrei, şi el neliniştit, lasă motorul în seama ajutorului său, dezleagă de la ţăruş luntrea paznicului şi plecăm împreună în baltă, să-i găsim pe Barbu şi pe Gelu. Ii căutăm printre foltanele de stuf, ne strecurăm prin gîrle, dăm în luminişuri, ocolim aşa balta preţ de un ceas şi mai bine, dar degeaba.

Unchiul Andrei pune mîna la gură şi strigă. Ascultăm. Nu răspunde decît ecoul.

— Să ne lăsăm în josul fluviului, îmi dau eu cu părerea. I-o fi luat curentul la vale.

Unchiul Andrei pune luntrea pe sfor, bătînd rar cu vîsla, ca să păstreze direcţia, şi plutim în jos, pe lîngă mal. Cînd ajungem la un grind care intră în Dunăre, ca un cal însetat, ni se pare că auzim glasuri în faţă, dincolo de peretele de piatră. Strigăm. Ne răspunde Barbu, apoi Gelu apare pe muchia malului, numai în chiloţi, şi ne face semn să venim la ei.

Locul în care s-au oprit Barbu şi Gelu e ferit vederii dinspre fluviu de o perdea de sălcii. Tragem la mal şi ne frecăm la ochi, căci nu ne vine să credem ce vedem. Cei doi au dat peste o epavă. Un bot de luntre de aluminiu iese din apă, lîngă o roată de stuf. Barbu şi Gelu au legat cablul din luntrea unchiului Andrei de inelul de fier din botul epavei şi smucesc, cît îi ţin puterile, ca să scoată la lumină tot corpul luntrii înţepenit în noroi

— Cum aţi dat peste ea, băieţi? îi întreabă unchiul Andrei.

— Din întîmplare. Ne-a furat apa pînă aici.

Ne punem cu toţii pe lucru. Unchiul rupe o creangă groasă, leagă de ea capătul cablului rămas slobod, îl trece apoi pe după trunchiul unei sălcii şi începem să tragem. Ne chinuim pînă seara, dar nu ne pare rău. Cînd asfinţeşte soarele, epava e pe mal. Nu-i luntre, ci şalupă. Incap în ea, pe puţin, cincisprezece persoane. Unchiul îi cercetează motorul. E bun, trebuiesc înlocuite numai cîteva piese. Legăm luntrile una de alta şi şalupa în urma lor şi-o pornim spre grădina de zarzavat.

— Mîine dimineaţă am să încerc să repar motorul, spune unchiul. Voi duceţi-vă acasă.

(Va urma)

---

cînte şi să joace. Era neîntrecut la oină. A fost, de asemenea, unul dintre cei mai buni gimnaşti din şcoală.

— Cînd a început să scrie?

— Mi-ar fi greu să precizez fiindcă nu ne... cunoşteam încă!

— Spuneţi ne, în afară de pictură, avocatură, muzică, literatură, ce alte preocupări a mai avut Delavrancea?

De obicei, tata este înfăţişat ca scriitor şi avocat. Puţini ştiu c-a fost şi profesor de limba romînă. Intîi la un pension de fete. Aici a cunoscut-o pe mama, prima femeie licenţiată în matematici din ţara noastră. Apoi, a fost doi ani asistent la Facultatea de litere.

— A avut mulţi prieteni?

— Foarte mulţi. Printre cei mai buni au fost fraţii Golescu. De Vlahuţă era însă nedespărţit. Se legaseră. Au şi locuit o vreme în aceeaşi cameră, la hotel „Metropol". Mai apoi, tata îl vizita des pe Vlahuţă la casa lui de la ţară. De altfel, era între ei o afecţiune reciprocă. Vlahuţă îl numea pe tata „pictor în vorbe". Se prea poate ca pe Caragiale să-l fi cunoscut tot prin Vlahuţă. Cum aveau o fire asemănătoare, prietenia lor a devenit proverbială. Este ştiut că tata îl aprecia în mod deosebit pe Caragiale.

Glasul fiicei lui Delavrancea căpătă o notă caldă, duioasă, atunci cînd îmi răspunse la întrebarea aceasta:

— Cum se purta cu dv., copiii?

— Tata era foarte drăgăstos cu noi. Ne vorbea ore în şir despre pictură, arătîndu-ne minunatele lui albume cu reproduceri ale marilor maeştri. Ne aducea cărţi şi reviste pentru copii. El ne-a făcut cunoştinţă cu Tolstoi. Odată ne-a adus „Război şi pace". La obiecţiile mamei că-i o carte prea grea pentru înţelegerea unui copil, i-a replicat:

— Lasă-le să înveţe de mici lucrurile grele, dar frumoase!

El ne-a învăţat să iubim creaţia literară romînească. Poezia epică a lui Bolintineanu, poeziile lui Alecsandri şi Eminescu şi poezia populară despre care spunea că e temelia oricărei creaţii, le-am cunoscut cu ajutorul tatei. Tot el ne-a introdus în lumea fantastică a literaturii lui Walter Scott, scriitorul nostru preferat. Sînt de neuitat zilele cînd împreună cu cei patru copii ai doctorului Chiriac, un mare chirurg, încingeam jocuri cavalereşti. Nu ne mai ajungeau pernele şi macaturile ca să ne costumăm în cavaleri şi domniţe! Tata şi mama, costumaţi la fel, întorceau alături de noi casa, ajutîndu-ne să reînviem pentru cîteva ore scene din „Ivanhoe"...

Afară amurgea. Intunericul îmbrăţişa odaia. De pe măsuţa încrustată cu sidef, figura lui Barbu Delavrancea, cu capul leonin şi mustăţile zbîrlite, ne privea îngăduitor. Şi parcă se lumina ascultînd evocările fiicei sale, aşa cum altădată se lumina cînd îi asculta gamele picurate pe pianul din apropiere.

M. ROŞU

NECU DELAVRANCEA

ȘTIINȚA

Om de seamă, medic și profesor

E noapte. Viscolul n-a contenit de trei zile și troienele au ajuns pînă la acoperișul bordeelor numite cu multă dărnicie „case". Impingînd din greu ușa, răzbate afară o femeie care-și strînge în fugă broboada trențuită. O pornește cu greu prin zăpadă. Nu știe bine unde merge dar o mînă un singur gînd: „Trebuie să ajung, să-l întreb numai, ce să fac? Omul meu trebuie să trăiască".

Cît a durat drumul și cum a ajuns, nici ea nu știe.

— Vă rog... vă rog... iertați-mi îndrăzneala dar spuneți-mi ce să fac să-l scap, se plînge ea medicului, abia ținîndu-și răsuflarea. Omul meu trage să moară...

Medicul o așeză ușor pe primul scaun, apoi intră în camera de alături.

Cînd femeia ridică ochii să vadă ce doftorie i-aduce doctorul, acesta se afla în fața ei îmbrăcat, gata de drum.

— Să mergem, i-a spus el, pe unde o luăm?

Femeia, uimită, murmură, suflîndu-și în mîini, ca să le încălzească:

— N-avem bani... N-avem lețcaie...

Dar medicul nu mai aude nimic. Acum se luptă cu vifornița.

...In zorii zilei se afla încă la căpătîiul bolnavului pe care îl operase. Ochii-i obosiți priveau cu liniște chipul grădinarului; salvase o viață neprețuită pentru cei ai casei, nevasta și opt copii.

1877. Carol Davila putea fi întîlnit pe cîmpul de luptă, alături de ostașii în suferință. General fiind, s-ar fi putut bucura de un trai mai omenos, un loc de odihnă ferit de mizerie, el însă se afla oriunde putea alina durerile oamenilor. El este alături de oamenii simpli, care luptă pentru o cauză dreaptă: independența țării, pe care o iubea și el și o slujea mai presus de orice. Căruțele, „ambulanțele sale", — cum îi plăcea să le numească, — i-au fost casă zile, săptămîni, luni întregi. Evacuează și îngrijește răniții. Induplecă chiar pe Pașa din Vidin să-l lase să evacueze soldații peste Dunăre, ca să-i poată îngriji.

Aici, ostașii își recapătă sănătatea sub ochiul neostenit al medicului-cetățean, care nu știe ce-i odihna și pentru care mai tîrziu n-a fost epidemie pe care să n-o combată. Pleacă la Ocna Telega să lupte împotriva tifosului, la Brăila — să stăvilească holera care bîntuia cu furie. Și pretutindeni OMUL-medic a fost alături de cei în suferință. Acesta a fost doctorul Carol Davila.

De numele său sînt legate înfăptuiri de mare însemnătate pentru țara noastră. El a dus o uriașă muncă de organizare a serviciului sanitar. A pus bazele serviciului sanitar ostășesc și a făcut unificarea școlilor sanitare din Țara Romînească și Moldova, cărora le-a dobîndit ridicarea la rangul de învățămînt superior.

Astfel, pentru prima oară în țara noastră ia ființă o facultate de medicină, la care doctorul Carol Davila a dus o neobosită muncă de profesor.

Azi, la 130 de ani de la nașterea sa, doctorul Carol Davila este prețuit ca unul din cei mai mari oameni, medici și profesori ai timpului său.

FLORICA BALAN

Am învins gravitatea?

Ați învățat că toate corpurile rotunde așezate pe un plan înclinat se rostogolesc, coborînd panta sub acțiunea gravitației. Acest fenomen este de altfel foarte lesne de înțeles. Gîndiți-vă numai ce mirați am fi la vederea unui corp care ar urca singur o pantă.

Și totuși acest lucru este posibil.

Iată o experiență care pare să contrazică principiul gravitației. Vom vedea însă că dimpotrivă, îl confirmă.

Construiți din carton gros două conuri de mărime egală pe care le veți uni într-un singur corp, lipindu-le bazele. Pe de altă parte aranjați un plan înclinat, cu ajutorul a două bastoane rotunde, așezate pe cărți de înălțimi inegale, astfel ca aceste bastoane să facă între ele un unghi oarecare, al cărui vîrf să se găsească pe partea din josul pantei.

Așezați acum dublul con aproape de vîrful unghiului și veți vedea, spre surprinderea voastră, cum se rostogolește în lungul bastoanelor, urcînd singur planul înclinat. Ceea ce pare miraculos la prima vedere are însă o explicație fizică foarte simplă. Intr-adevăr, observați că prin distanțarea progresivă a bastoanelor în sensul urcușului, axul coboară tot mai mult. Așadar, nu este vorba decît de o iluzie curioasă și nici o știrbire nu este adusă legii gravitației. Cu toate acestea experiența este deosebit de interesantă.

Prin cîteva încercări veți găsi unghiul și înclinarea optimă a celor două bastoane, elemente care depind de dimensiunile conului dublu.

J. W.

Filatelie

O lebădă neagră, plutind pe apă, cu gîtu-i lung, ca un semn de întrebare, este viețuitoarea reprezentată pentru prima dată în lume în desenele mărcilor poștale. Știți care este țara pe ale cărei mărci aflăm această lebădă?

Este Australia!

Această primă emisiune poștală cuprinde cinci valori grupate în trei formate: pătrat, hexagonal și oval. Desenul central este identic pentru toate trei. Mărcile sînt nedantelate, imprimate prin litografiere pe o hîrtie cu filigran „lebădă". Valoarea lor actuală este destul de mare și în cataloagele de specialitate marca de 2 pence, de pildă, este cotată la aproximativ o mie de lei. Intreaga serie ar putea costa aproximativ 2.900 lei.

Din 1854, anul cînd au fost emise primele mărci cu subiect ales din faună, și pînă astăzi, au fost puse în circulație în întreaga lume cca. 2.500 de mărci. Vedeți, așadar, cît de mare este o colecție cu tema „fauna".

Fauna este una din cele mai interesante teme de colecție filatelică, atît prin varietatea și bogăția imaginilor, cît și prin aspectul deosebit de atrăgător și neprețuitele cunoștințe pe care le poate oferi; iată cauzele principale pentru care mărcile cu un asemenea subiect sînt mult căutate de către filateliștii mici și mari.

Prin abordarea acestui atrăgător subiect, mărcile poștale fac cunoscute întregii lumi bogăția animală a țărilor, amintesc de existența unor adevărate monumente ale naturii, de adevărate curiozități prin raritatea lor. Iată, de pildă, țara noastră. Seriile „Zootehnia", „Vînătoarea", „Delta Dunării" reprezintă în desenele lor cîteva monumente ale naturii și bogății naturale.

Mărcile R.P. Ungare popularizează și ele bogăția animală a țării, sălbăticiunile care-i atrag pe pasionații vînători, monumentele naturii din pusta ungară.

Mărcile din U.R.S.S. ni-l prezintă pe ursul alb, cele din ținuturile australe ale Antarcticei franceze pe pinguin; emisiunile Somaliei înfățișează frumoase capete de antilope, cele din Congo belgian amintesc de existența rarului okapi.

Fauna adîncurilor submarine este și ea bogat reprezentată. Fiecare dintre voi ați admirat seria iugoslavă „Fauna adriatică", „Peștii" coloniilor spaniole, engleze sau, nu de mult, în 1954, ați aflat din desenele mărcilor din Arhipelagul Comore, că în apele lui mai trăiește încă un pește preistoric: Celacantid.

Există însă și țări care pînă acum n-au reprezentat animale în desenele mărcilor lor. Pot fi amintite Danemarca, Grecia, Spania, Irak.

VAL. TEBEICA

Și în alte școli au loc manifestări sportive în cadrul spartachiadei de primăvară. Iată o fază dintr-un meci de handbal disputat la Școala medie nr. 28 din București.

SPORT

Spartachiada de primăvară a pionierilor și școlarilor

Deocamdată 2-1

E o după amiază răcoroasă. Pe terenul de volei de lîngă școală, mai mulți pionieri dintr-a V-a stau de o parte, parcă nici n-ar fi venit la antrenament.

— Haideți, măi, ce-ați rămas așa plouați? Mai sînt cîteva zile pînă duminică.

— Degeaba, nu-i batem noi pe-a șaptea. Ei îs mai mari, mai înalți, joacă mai bine — zise Costel.

Ceilalți tăceau parcă aprobîndu-l.

— O să-i batem — ripostă unul, pe nume Victor.

— Ia nu mai bateți cîmpii! Clasa a VII-a nu poate fi învinsă.

— De ce să nu-i batem? continuă Victor să argumenteze. Ne-am antrenat în fiecare zi. Și apoi jucăm destul de bine. Ce, n-avem trăgători la plasă? Costel servește foarte bine. Și tovarășul profesor spunea...

Și antrenamentul începu după această discuție asemănătoare discuțiilor dinaintea fiecărui antrenament. Era firesc: cei mari s-au lăudat că meciul e doar o formalitate că, de fapt, e ca și cîștigat. Și cei mai mici s-au ambiționat. „Antrenament în fiecare zi" — au hotărît ei.

E duminică, ziua meciului. Cei dintr-a V-a sînt emoționați. E meci amical de antrenament pentru spartachiadă, dar care poate spune multe. Și iată că a început. Cei mari servesc. Mingea descrie o traiectorie frumoasă. Costel, centrul dintr-a V-a, lovește greșit și balonul zboară în afara terenului. Primul punct în favoarea clasei a VII-. Servesc tot cei mari. Ionel o interceptează și o dă lui Paraschiv care însă o scapă. A doua minge greșită. Băieții se concentrează. Victor pasează lui Nicu, iar acesta pasează o „bombă" imparabilă. „Galeria" a izbucnit în urale. Primul punct înscris de cei dintr-a V-a! Și meciul continuă. Emoția a trecut. Antrenamentul își arată roadele. Pase precise, siguranța, unitate în acțiune. Și după meci puteai să-i auzi pe cei mari spunînd:

— De săptămîna viitoare trebuie să începem serios antrenamentul.

Meciul s-a terminat cu 2—1 în favoarea celor dintr-a VII-a. Greutatea cu care i-au bătut pe cei mici le-a dat însă de gîndit. In zilele următoare, la Școala de 7 ani din comuna Monteoru, raionul Buzău, se vor desfășura semifinalele de volei în cadrul Spartachiadei de primăvară a pionierilor. Cele două echipe se vor întîlni iarăși. Iar rezultatul... îl vom vedea.

E. TOFAN

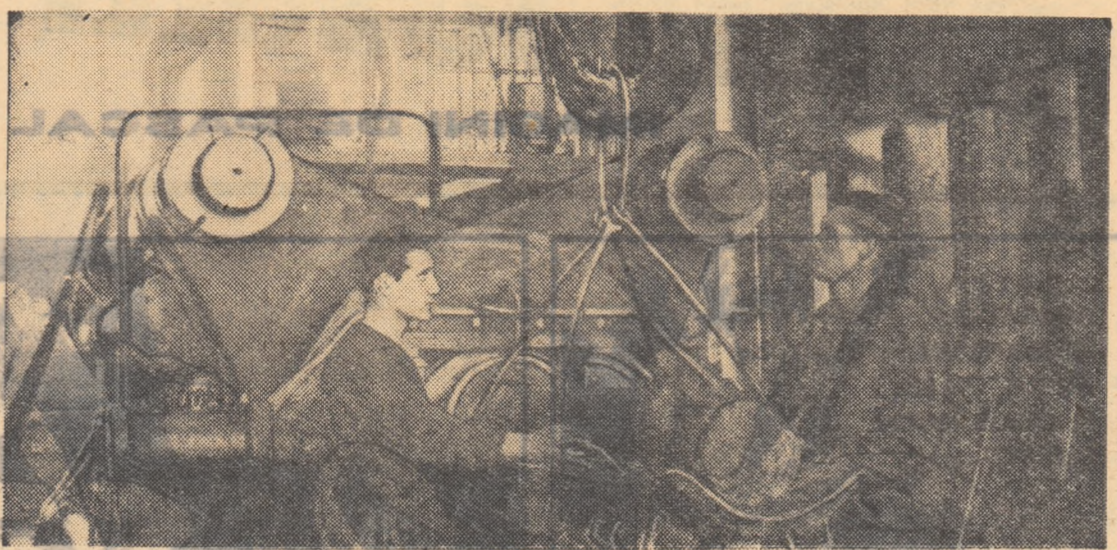
MINGEA DE FOTBAL A REVENIT UNEI FETE

La concursul nostru a sosit un număr mare de scrisori din toate colțurile țării. Majoritatea concurenților dovedesc că știu multe amănunte despre juniorii noștri. În urma trierii răspunsurilor, comisia a decernat premiul Mariei Vrancea, din comuna Bocsig, regiunea Oradea.

Conform regulamentului, cîștigătorul a fost stabilit prin tragere la sorți.

In curînd, un nou concurs „Cine știe, cîștigă"!

IN CINSTEA ZILEI DE 1 MAI

● Muncitorii uzinelor Carbochim, din Cluj, s-au angajat să dea peste plan în cinstea zilei lui 1 Mai, 15 tone pastă de electrozi. Și angajamentul lor a fost depășit pînă acum, cu 25 de tone!

In curînd pe valuri

Peste cîteva zile, constructorii de vapoare de la Șantierul Naval din Galați vor trăi o clipă emoționantă. In cinstea lui 1 Mai se va lansa la apă prima motonavă de 2000 de tone realizată de ei. Curînd, uriașul de oțel va pluti semeț către depărtări, ducînd cu el faima muncitorilor gălățeni. Și nu este singurul dar pe care cei de la Șantierul Naval îl fac sărbătorii de 1 Mai: Incă două remorchere de cîte 1200 de tone vor fi lansate o dată cu motonava.

Cu litere de aur în istoria uzinei

Cu cîtă neîncredere și dușmănie au privit „specialiștii" din țările apusene fabricarea, acum cîțiva ani, a primului tractor romînesc... Dar iată că vremea s-a scurs și, o dată cu ea, muncitorii uzinei din Orașul Stalin au dat patriei din ce în ce mai multe tractoare, de tipuri tot mai bune. Agricultura patriei, ogoarele înfrățite ale colectiviștilor au însă nevoie de noi și noi mașini agricole. Constructorii de tractoare de la „Ernst Thälmann" își înzecesc eforturile, ținînd pasul cu aceste necesități. Zilele trecute, muncitorii sectorului U.S.—I al acestei uzine, au anunțat o nouă victorie: In luna martie, ei au realizat cea mai mare producție de motoare din istoria uzinei. Oamenii muncii din agricultură, întregul popor muncitor al patriei a primit cu bucurie vestea acestui succes.

Prietenie

Vreme ploioasă. Nori de plumb fac noaptea și mai întunecoasă. Pe o fișie a gospodăriei colective „30 Decembrie" din raionul Brăila, se aud discuții:

— Ce facem, băieți, continuăm?

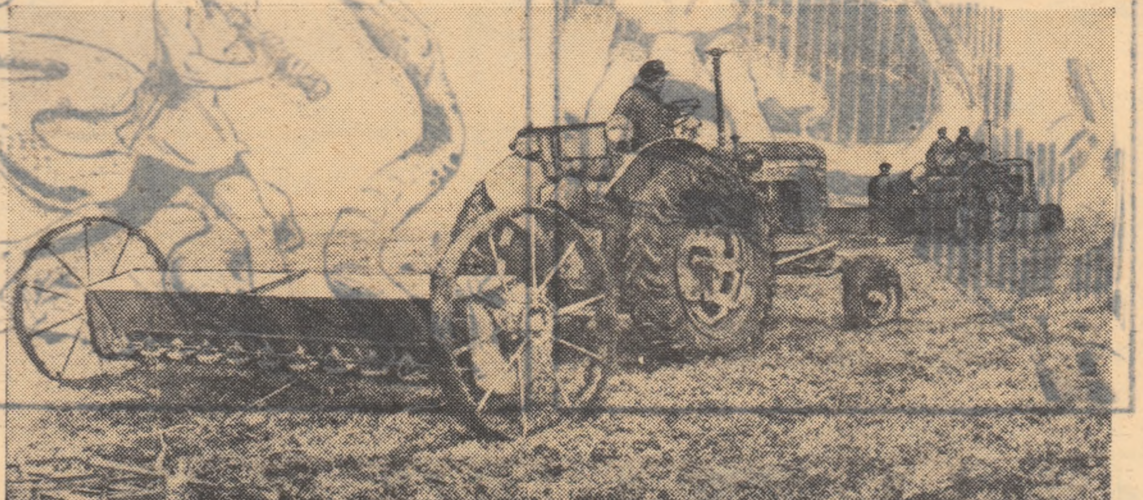
— Firește. Pînă la ziuă mai facem încă 15 hectare!

Și lumina farurilor străpunge întunericul. Motoarele turue. Roțile patinează adesea pe pămîntul moale. Dar cu fiecare clipă, brazdă, se înșiră lîngă brazdă.

...Și în zori colectiviștii au avut de ce se bucura: 15 hectare fuseseră arate și grăpate în plus. Cei care le-au făcut această surpriză sînt tractoriștii de la S.M.T.-Romanu. Intr-adevăr, rodnică prietenie!

Încă cinci mii de costume

Sărbătoarea lui 1 Mai e cinstită în toate fabricile și uzinele patriei cu dragoste și hărnicie. Muncitorii de la „Industria lînei" din Timișoara au un gînd al lor, de fiecare zi: să dea țesături tot mai multe și de mai bună calitate. Și acum, de 1 Mai, gîndul acesta a fost împlinit cu și mai mare dîrzenie. Faptele vorbesc singure: 20.000 de metri de țesături realizate pînă acum peste plan. O socoteală simplă arată că în rafturile magazinelor vor sosi în plus 5000 de costume de haine.

● La G.A.S. Drăgănești, primăvara a bătut demult la ușă și i s-a răspuns cum i se cuvine, cu zumzet de tractoare...

In fruntea tinereții

Unde n-au rasunat cîntecele comsomoliștilor, pe întinsul țării sovietice! Din stepele Ucrainei pînă în cîmpiile polare de gheață, ori sus în Pamir, cîntecele acestea înseamna muncă avîntata, pamînturi desțelenite, orașe noi înălțate ca în basme, uzine noi, descoperiri noi...

Comsomolul, ajutorul de nadejde al P.C.U.S., crește mereu alte generații de tineri care sînt mîndria Uniunii Sovietice. Poporul sovietic îi iubește și îi cinstește din plin pe acești tineri.

Și iată că, zilele trecute, între 15 și 18 aprilie, comsomoliștii au trăit o mare sărbatoare: cel de al XIII-lea Congres al organizației lor. La Congresul Comsomolului, care s-a desfășurat în marele Palat al Kremlinului, au venit sute și sute de tineri delegați. Ei au discutat cu însuflețire despre victoriile Comsomolului, despre sarcinile marețe pe care partidul, poporul sovietic le pun în fața tineretului. Invățătura, munca dîrza de construire a comunismului, lupta pentru apararea pacii, hotarîrea neclintită de a-și apăra cu abnegație patria în caz de nevoie, toate aceste datorii de onoare și le-au întiparit în inimi cu și mai multa tarie cei 18 milioane de comsomoliști.

Tovarașul N. S. Hrușciov și alți conducători ai partidului și statului sovietic i-au salutat cu caldura pe participanții la Congres, urîndu-le noi și însemnate succese.

Numeroase delegații de tineret din toate colțurile lumii, printre care și delegația Uniunii Tineretului Muncitor din țara noastra, au adus de asemenea comsomolilor mesajul prețuirii și trainicei lor prietenii.

În primele rînduri ale tineretului lumii, care luptă pentru pace și progres, se afla Comsomolul leninist. Sarbatoarea Comsomolului a fost o sărbatoare a tuturor tinerilor cinstiți de pe glob.

Să înceteze periculosul joc cu bombele!

Oamenii cinstiți de pretutindeni au aflat cu îngrijorare și cu adîncă indignare că în ultima vreme avioane americane avînd la bord bombe atomice și cu hidrogen au efectuat repetate zboruri în direcția frontierelor U.R.S.S. Generalii din S.U.A. declară că aceste zboruri au fost întreprinse în urma unor false alarme și că avioanele se înapoiau la bază de la jumătatea drumului.

Dar acțiunile acestea, de-a dreptul iresponsabile, pun în primejdie securitatea și pacea lumii întregi, putînd dezlănțui în orice clipă un război atomic. Forțele armate ale U.R.S.S. au la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a da, în caz de nevoie, o contralovitură nimicitoare oricărui agresor. Dar, dornic de pace, guvernul Uniunii Sovietice a prezentat această problemă, spre examinare, Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.

Pretutindeni pe glob se ridică glasuri de protest care cer cu hotărîre să înceteze primejdiosul „joc cu focul" al generalilor americani.

DE LA PRIETENII TAI DE PESTE HOTARE

Asediul

Cunoașteți desigur cu toții lupta dîrză a patrioților din insula Cipru, care se află sub stăpînirea colonialiștilor englezi. In lupta aceasta împotriva înrobitorilor, copiii ciprioți se află alături de părinții lor. Nu de mult, copiii din orașul Nikosia (capitala Ciprului) organizaseră o demonstrație de protest. Soldații britanici au intervenit brutal, încercînd să-i împrăștie. Copiii s-au baricadat atunci în clădirea unei școli. Peste capetele asediatorilor care căutau să forțeze ușile, au început să zboare sticle, stinghii de lemn, pietre și chiar tablele din clasă. Unul din tinerii patrioți s-a suit pe acoperiș și a smuls steagul britanic care a fost apoi ars.

Soldații au început să arunce în clădire grenade cu gaze lacrimogene. Dar copiii au refuzat să se predea. Abia după sosirea unui nou detașament britanic, școala a putut fi ocupată. Micii patrioți, cu ochii înroșiți de gaze pășeau printre cordoanele de soldați cîntînd un cîntec de libertate. Iși făcuseră datoria.

Curajoșii

S-a întîmplat anul trecut. In localitatea Chaton-Malabri de lîngă Paris, pionierii francezi din organizația „Vaillant" („Curajoșii") își alcătuiseră o tabără de vară. Aici, pionierii se împrieteniseră cu cele cinci fetițe ale muncitorului Hossé, din localitate.

Intr-o zi însă, tatăl fetițelor a fost arestat și aruncat în temniță. Pionierii au aflat că polițiștii l-au închis pe Hossé pentru că a participat la o demonstrație de protest împotriva războiului din Algeria. „Trebuie să-i ajutăm familia" au hotărît pionierii. Și fiecare a dat cîte ceva: haine, cărți, jucării, bani. Apoi, umblînd din casă în casă, au colectat aproape douăzeci de mii de franci pe care i-au înmînat, împreună cu darurile mamei celor cinci fetițe.

Muncitorii francezi, care luptă împotriva războiului și a exploatării, sînt mîndri de faptele micilor „Curajoși".

Darul prieteniei și păcii

Nu de mult, strada Kursk din orașul erou Stalingrad a primit denumirea „Port-Said". Pionierii Școlii nr. 8, care se află pe această stradă, s-au bucurat mult. Unitatea lor a hotărît să trimită copiilor din orașul egiptean, al cărui nume îl poartă strada lor, cîteva daruri frumoase. Au strîns laolaltă mai multe lucruri: o fotografie a școlii, cravate pionierești, insigne. Dar cel mai frumos dar e, fără îndoială, o casetă de lemn pe al cărei capac e sculptată harta lumii. Pe hartă sînt însemnate orașele Stalingrad și Port-Said, iar deasupra e încrustat un drapel pe care stă scris: „Salut copiilor din Port-Said!".

E un dar minunat al prieteniei sincere. Prietenia dintre copiii a două orașe care au suferit mult de pe urma războiului și care vor ca în lume să domnească pacea.

Rezumatul capitolelor precedente

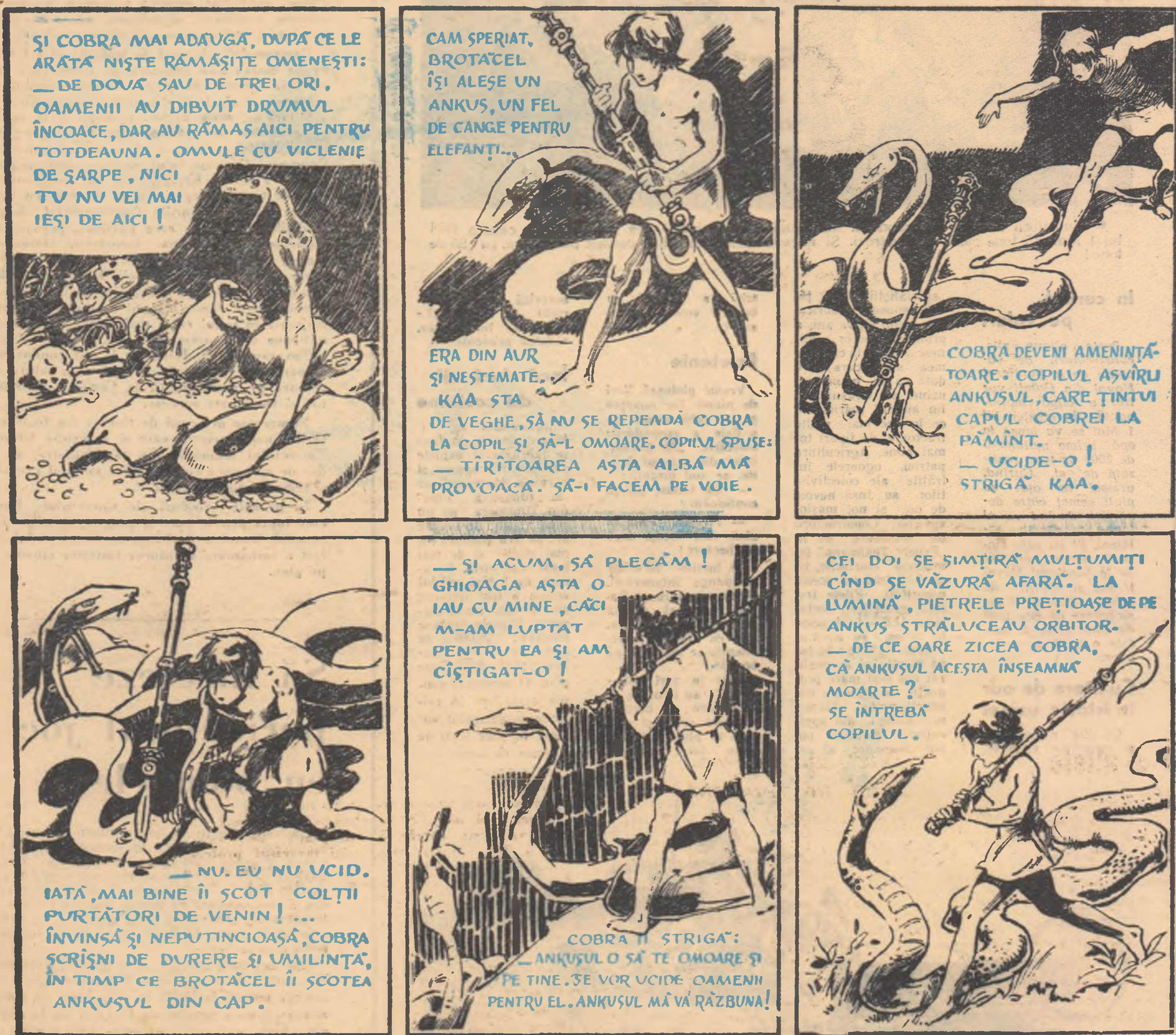
Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Cu ajutorul bivolilor, el îl ucide pe vechiul său duşman, tigrul Shere-Khan. Din pricina unor zvonuri mincinoase, însa, oamenii îl iau pe Brotăcel drept pui de lup vrăjit în piele de om", şi-l alungă din sat. Băiatul îşi reîncepe viaţa din junglă.

La un moment dat, condus de Kaa pithonul, ajunge sub nişte ruine, unde o cobră bătrînă păzeşte aşa-zisa „comoară a regilor".

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

OLIMPIADA LITERAR-ARTISTICĂ

La cererea mai multor participanţi, republicăm problemele Olimpiadei şi amintim că pot participa toţi şcolarii şi pionierii.

Problemele olimpiadei

PROBLEMA NR. 1

Participantul îşi va alege unul din tablourile publicate de gazetă în numerele 12-13 din 20-27.III.a.c. Pe baza ideii acestui tablou, şi cu ajutorul propriei sale imaginaţii, pionierul va compune o povestire. În cazul cînd tabloul ales va fi un peisaj, povestirea va fi înlocuită cu descrierea acelui colţ de natură.

Atît povestirea cît şi descrierea acelui colţ de natură pot fi făcute nu numai în proză, ci şi în versuri. După preferinţă.

PROBLEMA NR. 2

Participantului i se cere să numească o carte citită de el, indicînd titlul şi autorul ei. Cartea poate fi un roman, o povestire sau o culegere de poezii. Cartea trebuie să vorbească fie despre trecutul de luptă al poporului nostru, fie despre munca şi lupta de azi pentru construirea socialismului, fie despre diferite aspecte ale naturii patriei. Participantul va trebui să indice eroii principali şi să povestească — foarte pe scurt — acţiunea. În cazul cînd cartea aleasă va cuprinde descrieri ale naturii patriei sau poezii, trebuie indicat cel mai frumos pasaj din carte sau poezia cea mai frumoasă.

PROBLEMA NR. 3

Participantul trebuie să vadă un film romînesc pe tema patriotismului şi să ne transmită titlul filmului, numele eroului principal şi actorul care l-a interpretat.

PROBLEMA NR. 4

Din ţinutul natal, pionierul care participă la Olimpiada va trebui să indice 3 monumente istorice sau naturale şi să povestească — pe scurt — legenda satului, comunei sau oraşului în care locuieşte.

PROBLEMA NR. 5

Participantul trebuie să trimită o baladă sau o culegere din folclorul ţinutului natal compusă dintr-o strigătură, o ghicitoare şi-un model de cusătură frumos desenat.

DE ŢINUT MINTE

Pe plicul în care trimiteţi răspuns la problemele Olimpiadei (toate cele 5 răspunsuri se trimit odată!) trebuie să scrieţi citeţ:

— numele şi pronumele trimiţătorului (participantului);

— şcoala, clasa şi adresa şcolii: satul sau comuna, str. şi nr., raionul sau oraşul şi regiunea.

Adresa pe care se va trimite plicul cu răspunsuri e următoarea: Către „SCÎNTEIA PIONIERULUI", Bucureşti, P-ţa Scînteii nr. 1 Pentru OLIMPIADA.

Răspunsurile se primesc la redacţie între 1 mai 1958 şi 31 iulie 1958, data poştei. Succes!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".